

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 741/06
31.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА адвокат, ради дуга вредност спора 788.592,25 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Прокупљу Гж.бр. 1459/05 од 30.12.2005. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2006. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Прокупљу Гж.бр. 1459/05 од 30.12.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Куршумлији П бр. 276/04 од 06.09.2005. године, у ставу I изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му на име дуга плати износ од 788.592,25 динара са законском каматом почев од 02.09.2005. године па до исплате, док је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на испоруку 792,81 просторних метара огревног дрвета као алтернативна обавеза, одбијен. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова плати износ од 134.125,00 динара.

Допунским решењем Општинског суда у Куршумлији П бр. 276/04 од 24.11.2005. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности Општинског суда у Куршумлији, за поступање у овој парници истакнут од стране туженог.

Пресудом Окружног суда у Прокупљу Гж.бр. 1459/05 од 30.12.2005. године одбијена је као неоснована жалба туженог, а пресуда Општинског суда у Куршумлији П бр. 276/04 од 06.09.2005. и допунско решење истог суда П бр. 276/04 од 24.11.2005. године су потврђени.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужени побија пресуду Окружног суда у Прокупљу због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се нижестепене пресуде укину и предмет врати Трговинском суду у Нишу као стварно надлежном за одлучивање у овом спору односно да се иста преиначи тако што ће се тужбени захтев одбити као неоснован.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 399. важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су били у уговорном односу током 1996., 97., 98. и 99. године, чији је предмет изношење огревног дрвета на камионски пут, уговорници су прецизирали права и обавезе, уговорили врсту и обим послова, рокове извођења и начин плаћања. Обавеза тужиоца је била да транспортује посечена стабла са места сече до места одакле их може транспортовати камион. Уговорена цена послова важила је на дан закључења уговора и била је везана за цену огревног дрвета по метру просторном што подразумева да је тужена страна била у обавези да тужиоцу исплаћује цену рада пратећи паритет раста цена огревног дрвета на пању. Тужени је у утврђеном периоду исплатио тужиоцу накнаду према ценама на дан закључења уговора. Није му платио уговорену цену огревног дрвета на пању по важећим ценама на дан исплате, која је предмет спора. Директор ШГ "ГГ" ДД дао је налог фактуристи ВВ да сачини извештај којим би се дошло до висине обавезе према тужиоцу, пратећи раст цена огревног дрвета на пању према званичном ценовнику "Србијашуме".

У току поступка је утврђено и да је висина обавезе туженог према тужиоцу 788.592,25 динара а што одговара извршеним радовима и односи се на 792,81 просторни метар огревног дрвета, а према ценама које су важиле у моменту прецизирања тужбеног захтева, на рочишту одржаном дана 02.09.2005. године, према отпремници ШГ "ГГ" Шумска управа ЋЋ од 994,68 динара по просторном метру огревног дрвета.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде за изведене радове транспорта посечених стабала, а одбили тужбени захтев за испоруку огревног дрвета као алтернативне обавезе. За

такву одлуку нижестепени судови су дали ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

Неосновано се ревизијом туженог истиче да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Наиме према утврђеном чињеничном стању произилази да су тужилац и тужени самостално, без посредовања друге стране, омладинске задруге закључили уговор о изношењу огревног дрвета на камионски пут, а да је Омладинска задруга "Омладинац" обављала послове посредовања у плаћању преузетих обавеза туженог према тужиоцу и обављања компензација између тужиоца и туженог која је једино била могућа у моменту периода из тужбе према важећим прописима, односно исплата од стране туженог тужиоцу у готовом новцу на благајни, па се не може као основан прихватити ревизијски навод туженог, да тужилац није активно легитимисан. Чињеница што је Задруга "ЕЕ" обављала одређене послове у вези плаћања и обављања компензације између тужиоца и туженог, не утиче на недостатак активне легитимације на страни тужиоца, будући да су тужилац и тужени закључили наведени уговор о изношењу огревног дрвета на камионски пут, из чега произилази да су они били учесници спорног материјално-правног односа из кога је настао овај спор.

Неосновано се у ревизији туженог истиче да је потраживање тужиоца застарело јер је протекао рок из члана 374. став 1. Закона о облигационим односима.

Према одредби члана 371. Закона о облигационим односима прописано је да потраживања застаревају за десет година ако законом није одређен неки други рок застарелости, док је према одредби члана 374. став 1. истог закона прописано да међусобна потраживања правних лица из уговора о промету роба и услуга као и потраживања накнаде за издатке учињене у вези са тим уговорима застаревају за три године.

С обзиром да су у уговорном односу били тужилац као физичко лице и тужени, а у вези посла извлачења огревног дрвета на камионски пут, то се у конкретном случају, има применити општи рок застарелости од десет година како то правилно налазе нижестепени судови, а не трогодишњи рок застарелости из члана 374. Закона о облигационим односима, јер се насупрот наводима ревизије не ради о потраживању између два правна субјекта у промету роба и услуга, па самим тим ни о трогодишњем року застарелости из члана 374. став 1. ЗОО.

Наводи које тужени истиче у ревизији истицани су у току поступка пред другостепеним судом и те наводе другостепени суд је правилно оценио. Неосновано тужени приговара стварној надлежности првостепеног суда, које разлоге је тужени истицао и у току поступка пред нижестепеним судовима и који разлози су правилно цењени од стране нижих судов.

Из наведених разлога, овај суд је применом одредбе члана 405. став 1. важећег Закона о парничном поступку ревизију туженог одбио као неосновану.

Председник већа – судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн